

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 426/2019-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5, ako aj čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 36 T 32/2019 z 18. apríla 2019 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tos 44/2019 z 9. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. Návrhu na ustanovenie právneho zástupcu n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“), podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v ktorej namieta neústavné zásahy v procese rozhodovania o jeho osobnej slobode postupom a uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 T 32/2019 z 18. apríla 2019 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 44/2019 z 9. mája 2019, ktorými bolo potvrdené pokračovanie sťažovateľovej väzby po podaní obžaloby a zároveň bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie, resp. nahradenie väzby sľubom či dohľadom s tým, že krajský súd rozhodol bez účasti sťažovateľa na neverejnom zasadnutí.

2. Sťažovateľ je obžalovaný za prečin útoku na verejného činiteľa a prečin výtržníctva v spolupáchateľstve, pretože mal pred obchodným domom Tesco v Žiline po výmene názorov napadnúť trojicu mladistvých. [REDACTED] mal neskôr napadnúť príslušníka Policajného zboru, ktorý ho na účel objasnenia konfliktu pred obchodným domom vyzval, aby zotrval na mieste a počkal na hliadku. Príslušník bol v civile a mal sa preukázať preukazom, čo však sťažovateľ popiera. Trestná vec obvineného [REDACTED] je na okresnom súde vedená pod sp. zn. 36 T 32/2019.

3. Sťažovateľ najvýraznejšie namieta, že (a) nebol vypočutý v konaní pred krajským súdom, a okrem toho namieta, že (b) krajský súd nerozhodoval o jeho sťažnosti urýchlene. Taktiež polemizuje s procesným postupom trestných autorít a taktiež s hmotnoprávnymi otázkami, teda so samotným priebehom skutku.

4. Z ústavnej sťažnosti, príloh a vyžiadaných rozhodnutí detailnejšie vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 29 Tp 107/2018 z 18. októbra 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 53/2018-48 zo 7. novembra 2018 bol sťažovateľ

z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby. Lehota väzby začala plynúť 15. októbra 2018 o 20.00 h a obvinený ju vykonáva v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina. Ešte pred napadnutými rozhodnutiami bolo o väzbe sťažovateľa rozhodnuté uznesením okresného súdu sp. zn. 29 Tp 107/2018 z 26. februára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 15/2019-239 z 21. marca 2019, keď bola zamietnutá žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Okresný súd po podaní obžaloby rozhodoval o väzbe sťažovateľa s poukazom na § 238 ods. 4 Trestného poriadku, ktorý prikazuje obligatórne rozhodnúť po podaní obžaloby o ďalšom trvaní väzby. Pretože v rovnaký deň bola okresnému súdu doručená aj žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a nahradenie väzby písomným sľubom alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka, okresný súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí za prítomnosti prokurátora a sťažovateľa aj o tejto žiadosti.

6. V napadnutom uznesení okresný súd zastáva názor, že od rozhodovania súdu o vzatí sťažovateľa do väzby nebol vykonaný žiaden taký ďalší dôkaz, ktorý by vážnejším spôsobom oslabil alebo vážnejším spôsobom spochybnil dôvodnosť trestného stíhania obvineného pre túto trestnú činnosť. Práve naopak, dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného skutku podľa okresného súdu nadobudlo vyšší stupeň rozumovo odôvodnenej pravdepodobnosti, ako to bolo v čase vznesenia obvinenia a vyústilo až do podania obžaloby prokurátorom.

7. S poukazom na obsah pripojeného vyšetrovacieho spisu, ako aj skutočnosti uvedené obvineným pri výsluchu bol okresný súd toho názoru, že v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu tento bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, čím je u obvineného daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ bol v minulosti celkovo 7-krát súdom potrestaný najmä za majetkovú a násilnú trestnú činnosť, opakovane bol vo výkone trestu odňatia slobody, naposledy trest vykonal 27. septembra 2017. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obvinený sa už v minulosti dopustil konania, ktorým fyzicky aj verbálne atakoval verejného činiteľa. Obvinený má toto

odsúdenie, ako aj niektoré ďalšie odsúdenia síce zahladené, ale v tejto súvislosti okresný súd poznamenal, že pri hodnotení osoby obvineného a jeho sklonov k páchaniu trestnej činnosti v súvislosti so skúmaním existencie preventívneho dôvodu väzby je u obvineného nutné prihliadať aj na tieto zahladené odsúdenia. Na sťažnosť proti tomuto uzneseniu krajský súd sťažovateľovu väzbu po podaní obžaloby potvrdil.

8. Sťažovateľ namieta, že bolo porušené jeho právo byť vypočutý v konaní nadriadeného súdu o ponechaní vo väzbe. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že od podania obžaloby po doručenie právoplatného rozhodnutia ubehli viac ako 1 mesiac a 2 týždne, čo je neakceptovateľná doba, pričom ani Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) túto lehotu neakceptuje na urýchlené rozhodnutie. Sťažovateľ ďalej namietal, že (a) výsluchy spoluobvinených neboli vykonané kontradiktórne, (b) ďalej že nebolo riadne rozhodnuté o jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci vyšetrovateľom z jedného do iného okresu a že dôkazy z obdobia tohto rozhodovania o nestrannosti vyšetrovateľov majú byť považované za nezákonné. Sťažovateľ tiež namietal, že v štádiu konania pred súdom o väzobnej veci rozhodovala sudkyňa krajského súdu, ktorá rozhodovala o jeho väzobnej veci v prípravnom konaní. Odôvodnenie rozhodnutí považuje za nedostatočné.

9. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„A) Okresný súd Žilina postupom a uznesením z 18. 4. 2019 vo veci vedenej pod č. k.: 36T32/2019 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] podľa ust. Trestného poriadku, čl. 1. ods. 2; čl. 12 ods. 1, 2; čl. 17 ods. 1; 2; 3; 5; čl. 46 ods. 1, 2; čl. 47 ods. 3 Ústavy SR v spojení s Listinou základných práv a slobôd. A tiež Dohovoru čl. 5 ods. 1 ods. 4; čl. 6 ods. 1 ods. 3 písm. c); čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

B) Krajský súd Žilina postupom a uznesením z 9. mája 2019 doručeným 23. mája 2019 vo veci vedenej pod č. k.: 3Tos44/2019 porušili základné právo [REDAKOVANÉ] podľa ust. § 193 a nasl. Trestného poriadku; čl. 1 ods. 2; čl. 48 ods. 1, 2; čl. 50 ods. 1, 2, 3, Ústavy SR v spojení s čl. 5, čl. 6 ods. 1, 2; ods. 3 písm. a), c); čl. 14; čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

C) [REDAKOVANÉ] sa priznáva nemajetková ujma vo výške 30.000 eur (slovom tridsať tisíc eur), ktoré sú povinné súdy (uvedené v bode A) a B) spoločne a bezrozdielne

povinné vyplatiť po právoplatnosti tohto nálezu z dôvodu, že trpím pocitmi ukrivdenia, pocitmi menejcennosti a za psychickú ujmu, ktorú som utrpel zásahom do práva na osobnú slobodu a rozhodnutiami súdnych orgánov.

D) Prikazuje sa, aby bol [REDAKOVANÉ] ihneď prepustený na slobodu.“

10. Sťažovateľ nie je právne zastúpený. Ústavný súd však konštatuje, že sťažnosť je sformulovaná na zrozumiteľnej a primeranej úrovni (čo tiež svedčí o skutočnosti, že štandardy ochrany osobnej slobody sa stávajú súčasťou laického povedomia) umožňujúcej riadne posúdiť právnu situáciu sťažovateľa. Sťažnosť je hájiteľná a prejednávateľná na účel posúdenia jej merita a s ním spojenou otázkou ustanovenia právneho zástupcu.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantné právne predpisy

11.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11.2 Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd okrem iného rozhoduje o sťažnostiach právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Každú takúto sťažnosť ústavný súd predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavný súd môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podľa ustálenej judikatúry považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (z posledného obdobia napr. I. ÚS 391/2019, I. ÚS 403/2019, I. ÚS 418/2019 s početnými odkazmi na predchádzajúcu judikatúru).

11.3 Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

11.4 Podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

11.5 Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd preskúmava rozhodnutia len z ústavnoprávnej perspektívy, samozrejme s tým, že práve pri ochrane osobnej slobody porušenie zákona často splýva s porušením ústavy.

13. Ústavný súd môže odmietnuť sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ak niet dostatočnej relevantnej súvislosti medzi namietnutým rozhodnutím a referenčnými ústavnoprávnymi normami.

14. Osobná sloboda je právom disponovať sebou samým, svojím telom (*habeas corpus*) – nebyť nútené medzi štyrmi múrmi, a zároveň tak disponovať aj svojou osobnosťou. Preto sú na rozhodovanie o osobnej slobode kladené vysoké procesné nároky.

15. Čas pri osobnej slobode, presnejšie keď štátna moc obmedzuje osobnú slobodu, nie je bežnou lehotou. Čas (*Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. – čl. 17 ods. 5 ústavy*) obmedzenia osobnej slobody s osobnou slobodou splýva, teda je ústavne hmotnoprávnou kategóriou. S tým je previazaná aj nutnosť rozhodovať o väzbe v režime čl. 5 ods. 3 dohovoru „ihned“ a v režime čl. 5 ods. 4 dohovoru „urýchlene“. Častosť a pragmatickosť rozhodovania o osobnej slobode, napriek jej právnej a ľudskej hodnote, môže viesť k stereotypizácii rozhodovania o väzbe (porovnaj I. ÚS 250/2014).

III. 1 Právo byť vypočutý v konaní o väzbe

16. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že bolo porušené jeho právo byť vypočutý v konaní o väzbe, a cituje rozsudok ESLP Nešťák proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 65559/01, rozsudok z 27. februára 2007. S ohľadom na význam tejto námietky ústavný súd považuje za nutné sa ňou zaoberať.

17. Osobná prítomnosť na konaniach týkajúcich sa väzby je konštantnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu už od roku 2006. Na základe nálezu sp. zn. III. ÚS 84/06 ústavný súd prvýkrát priamo výrokom prikázal prepustiť sťažovateľku z väzby (porovnaj tiež Rosselet-Christ proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 25329/05, rozsudok z 26. októbra 2010). Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovil, že podstatnou súčasťou procesných záruk v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v prípadoch, keď pozbavenie osobnej slobody dotknutej osoby spadá pod čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, je aj osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom umožňujúca mu osobne sa k veci vyjadriť, pretože sama osebe predstavuje významnú garanciu rešpektovania práv obvineného a za určitých okolností môže predstavovať nevyhnutný predpoklad pre rešpektovanie základných procesných garancií uplatniteľných vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“).

18. Napadnuté uznesenie krajského súdu vychádza z ustanovenia § 302 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, ktoré priznáva krajskému súdu diskreciu vo vzťahu ku prítomnosti obvineného, resp. obžalovaného [*pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu účasť týmto osobám (obvinený, obhajca, prokurátor, pozn.) umožniť.*]. Táto diskrecia však nie je priestor pre svojvôľu, ale pre zvážanie konkrétnych okolností väzobného konania. Ak sa zmenia podstatné okolnosti veci, je povinný rozhodovať za prítomnosti obvineného aj nadradený súd.

19. Krajský súd uviedol, že „*obvinený bol už pred rozhodnutím o väzbe vypočutý okresným súdom. Uznesenie o väzbe mu bolo riadne doručené a obvinený svoju sťažnosť obsiahlym spôsobom odôvodnil. Z týchto dôvodov nepovažoval nadriadený súd účasť obvineného na neverejnom zasadnutí za nevyhnutnú. Vina, či nevina obvineného bude predmetom práve začínajúceho sa dokazovania v súdnom konaní a v rámci hodnotenia dôkazov budú zhodnotené aj výpovede svedkov, ktorí podľa obvineného vypovedajú v jeho prospech.*“.

20. Podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku ak je obvinený (po podaní obžaloby, pozn.) vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene.

21. Podľa § 302 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca; pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu účasť týmto osobám umožniť.

22. Zákonodarca v § 302 ods. 2 Trestného poriadku vyvážil na jednej strane hodnotu prítomnosti obžalovaného (čo znamená, že nie je objektom a je tak zachovávaná jeho dôstojnosť; porov. Šťastník, Š: Na cestě k člověku. In: KOKEŠ, Marian, ed. a POSPÍŠIL, Ivo, ed. In dubio pro libertate: úvahy nad ústavními hodnotami a právem: pocta Elišce Wagnerové u příležitosti životního jubilea. 1. vydanie. Brno : Masarykova univerzita, 2009. 309 s. Pocta osobnostem. ISBN 978-80-210-4837-9, s. 195 – 198) na neverejnom zasadnutí,

a na strane druhej hodnotu včasnosti rozhodovania. Aj včasnosť rozhodovania je ochranou obvineného.

23. Ústavný súd k tejto časti veci konštatuje, že úvaha nadriadeného súdu o účasti obžalovaného na konaní pred týmto súdom má byť viazaná (a) na kritérium času, ktorý uplynul od rozhodovania prvostupňového súdu, a (b) na skutočnosť, či v medzičase nastali nejaké nové podstatné okolnosti. Sťažovateľ neuviedol takéto skutočnosti a ani ústavný súd ich v predmetnej veci nenachádza. Krajský súd v podstate uvádza, že sťažovateľ polemizuje so skutkovými otázkami samotného obvinenia, čo bude predmetom trestného konania samotného. Taktiež medzi rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu neuplynula taká dlhá doba, ktorá by signalizovala akési pozabudnutie na sťažovateľa a jeho obmedzenie na osobnej slobode. Sťažovateľom citované (bod 16) rozhodnutie Nešťák sa týkalo situácie pred zmenou Trestného poriadku, keď sa na neverejnom zasadnutí mohol zúčastniť prokurátor bez prítomnosti obvineného. V predmetnej veci takáto situácia nenastala.

III. 2 Právo na urýchlené rozhodnutie

24. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že 23. apríla 2019 bol jeho spis predložený na krajskom súde. Uvádza, že krajský súd spis dostal 24. apríla 2019, pričom uznesením rozhodol až 9. mája 2019 na deviaty pracovný deň. Prokurátor podal obžalobu 5. apríla 2019 (možno ju považovať aj za žiadosť o ponechaní sťažovateľa vo väzbe). Krajský súd rozhodol 9. mája 2019 a uznesenie bolo sťažovateľovi doručené až 23. mája 2019. Podľa sťažovateľa teda od podania obžaloby po doručenie právoplatného rozhodnutia ubehli viac ako 1 mesiac a 2 týždne, čo je neakceptovateľná doba, pričom ani ESLP túto lehotu neakceptuje na urýchlené rozhodnutie.

25. V preskúmanom konaní rozhodovali väzobné sudy v rámci jedného konania jedným rozhodnutím (a) o trvaní väzby po podaní obžaloby a (b) o žiadosti o prepustenie. Sťažovateľ požiadal o prepustenie v žiadosti, ktorá bola súdu doručená v deň rozhodovania o trvaní väzby po podaní obžaloby. Súd konal o veci o 13.00 h.

26. Okresný súd teda 18. apríla 2019 rozhodol na úrovni prvého stupňa o žiadosti o prepustenie v podstate okamžite. Sťažovateľ podal hneď na neverejnom zasadnutí sťažnosť. Spis mal krajský súd k dispozícii o 5 dní – 23. apríla 2019. O veci rozhodol o 18 dní a rozhodnutie bolo doručené o ďalších 12 dní.

27. Urýchlenosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzuje podľa štrasburským súdom neustále upresňovaných štandardov: Pri rozhodovaní sa musia brať do úvahy osobitosti každej veci [Inseher v. Germany (GC), § 252; Rehbock v. Slovenia, § 84]. Urýchlenosť sa posudzuje mierne menej prísne na nadriadených súdoch (Abdulkhanov v. Russia, § 198), a vždy sa berie do úvahy aj celková dĺžka rozhodovania na všetkých stupňoch (Hutchison Reid v. the United Kingdom, § 78; Navarra v. France, § 28).

28. V náleze sp. zn. III. ÚS 164/2016 bolo konštatované porušenie práva na urýchlené rozhodnutie, keď okresný súd rozhodoval 44 dní. Celkové konanie však trvalo 2 mesiace a 13 dní, a tak sťažovateľovi po rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 164/2016 vyhovel aj štrasburský súd (Schram v. Slovenská republika, sťažnosť č. 8555/17, rozsudok z 23. októbra 2018). Do ostatnej Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2018 bol (pod č. 19) vybraný nález sp. zn. III. ÚS 135/2018, kde okresný súd rozhodoval 30 dní, a podobne aj krajský súd. Ústavný súd vyslovil porušenie práva na urýchlené rozhodnutie len okresným súdom, a dĺžku konania pred krajským súdom akceptoval.

29. Ústavný súd berie do úvahy skutočnosť, že v preskúmvanej veci bolo rozhodované v jednom konaní spolu s konaním o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby, a tak sa prvostupňové rozhodnutie sťažovateľ dozvedel v podstate hneď, ako to bolo možné. Preto ústavný súd akceptuje mierne dlhšie konanie a doručovanie na krajskom súde. Konanie na oboch stupňoch brané ako celok možno stále považovať za urýchlené.

30. Sťažovateľ sa domáhal rozhodnutia v päťdňovej lehote, pretože táto lehota sa vyžaduje na rozhodnutie o vzatí do väzby (porov. bod 15). Ústavný súd akceptuje názor krajského súdu, ktorý na základe Trestného poriadku argumentoval, že rozhodovanie o žiadosti o prepustenie nie je rozhodovaním o vzatí alebo nevzatí do väzby. Krajský súd

uviedol, že „podľa § 192 ods. 3 Tr. por. o sťažnosti podľa § 190 ods. 3 proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby, okrem uznesenia podľa § 403, rozhodne nadriadený súd na verejnom zasadnutí a o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby na neverejnom zasadnutí do 5-tich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie. Uznesením sp. zn. 3 Tpo 4/2019 zo 17. januára 2019 krajský súd rozhodoval o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu a nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd v tomto štádiu trestného konania nerozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí, či nevzatí obvineného do väzby a preto jeho zákonnou povinnosťou nebolo rozhodnúť v lehote do 5-tich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie okresným súdom.“.

31. Ústavný súd na základe uvedených argumentov konštatuje, že krajský súd neporušil povinnosť urýchlene rozhodnúť o trvaní väzby (čl. 5 ods. 4 dohovoru).

III. 3 Ďalšie námietky sťažovateľa

32. Sťažovateľ ďalej namietal, že (a) výsluchy spoluobvinených neboli vykonané kontradiktórne, (b) ďalej že nebolo riadne rozhodnuté o jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci vyšetrovateľom z jedného do iného okresu a že dôkazy z obdobia tohto rozhodovania o nestrannosti vyšetrovateľov majú byť považované za nezákonné. Ústavný súd konštatuje, že tieto polemiky s procesným postupom presahujú rámec rozhodovania o väzbe, a môžu byť zohľadnené až v konaní o vine a treste sťažovateľa.

33. Sťažovateľ tiež namietal, že v štádiu konania pred súdom o väzobnej veci rozhodovala sudkyňa krajského súdu, ktorá rozhodovala o jeho väzobnej veci v prípravnom konaní. Ústavný súd konštatuje, že § 31 Trestného poriadku a vo všeobecnosti a priamo ani ústavný text takéto rozhodovanie nevylučuje.

34. Ústavný súd tiež nevníma záťaž v tej skutočnosti, že pri úvahách o preventívnej väzbe boli všeobecnými súdmi vzaté do úvahy jeho zahladené odsúdenia (bod 7).

35. Jednou z črt sťažnosti je aj sťažovateľov v argumentácii opakujúci sa názor, že vyšetrovatelia polície a prokuratúra akcentovali len dôkazy proti nemu a nekonali objektívne a neutrálne. Obdobne sťažovateľ nesúhlasí s obvinením samotným. Ústavný súd konštatuje, že tieto námietky budú predmetom konania o vine a treste sťažovateľa.

36. Ústavný súd, aj keď z podstaty jeho funkcie ochrancu ústavnosti musí byť podozrievavý k zásahom do osobnej slobody, konštatuje, že konanie a rozhodnutie o sťažovateľovej väzbe po podaní obžaloby nie je v rozpore s ústavou. Odôvodnenie nevykazuje znaky stereotypnosti (porov. právnu vetu nálezu I. ÚS 250/2014), je z neho zrejmy autentický prieskum konkrétnych okolností obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa. Možno osobitne zmieniť, že výrok uznesenia okresného súdu formálno-právne správne obsahuje osobitný bod o ponechaní vo väzbe a osobitné body týkajúce sa žiadosti o prepustenia, nahradenia väzby sľubom a nahradenia dohľadom probačného úradníka.

37. Ústavný súd konštatuje, že nedošlo k neústavnému zásahu do sťažovateľových základných práv, a preto možno jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, bod 1 výroku], s čím je spojené rozhodnutie neustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, bod 2 výroku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu